Általános indokolás

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (6) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A közszolgálaton belül számos különböző szolgálati jogviszony létezik, amelyek eltérő jogállást hoznak létre, eltérő anyagi jogi szabályok mentén, eltérő vitarendezési eljárásokkal. A közszolgálati jogviszonyokra vonatkozó szabályozás tehát fragmentált, jogállásonként jelentős eltérő szabályozási megoldásokkal. Példának okáért külön jogállási törvényben szabályozzák a minisztériumi dolgozók, a rendvédelmi dolgozók, vagy az igazságszolgáltatási szervezetrendszerben dolgozók jogainak és kötelezettségeinek tartalmát, valamint fegyelmi felelősségét. A közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogviták sajátossága, hogy – a klasszikus hatósági eljárásokkal ellentétben – nem áll rendelkezésre olyan, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) szerinti „megelőző eljárás”, amelyben a tényállás teljeskörű és strukturált feltárása már a bírósági szakaszt megelőzően megtörténne. Ez a szabályozási megoldás a Kp. alaplogikájától eltérő, és érdemben nehezíti a jogviták hatékony és koncentrált elbírálását.

A hatósági eljárások megfelelnek a tisztességes eljáráshoz való jog követelményeinek, emiatt a Kp. szabályozása a tényállás-tisztázás terepének a hatósági eljárást tekinti, a közigazgatási per nem többfokú hatósági eljárás. Ebből következően a közigazgatási per során a felek csak olyan új tényekre hivatkozhatnak, amelyekre önhibájukból nem tudtak a hatósági eljárásban hivatkozni vagy a hivatkozásuk ellenére nem vette figyelembe azt a közigazgatási szerv. Ezzel szemben a közszolgálati jogviták esetében a bíróság előtti peres eljárásban nem egy, már kialakult tényállás felülvizsgálatára kerül sor, hanem a tényállás feltárása a jogvita szerves része, mert az elsőfokú bírósági eljárás az első érdemi eljárási szint. További nehézséget jelent, hogy a munkáltatói döntésekhez kapcsolódó dokumentáció nem egységes, formalizált rendben keletkezik, illetve nem tartalmazzák a döntések részletes ténybeli és jogi megalapozását, így nem áll rendelkezésre olyan rendezett és teljeskörű iratanyag, amely a tényállás egyértelmű rekonstruálását lehetővé tenné. Ez a helyzet is hozzájárul ahhoz, hogy a bírósági eljárásban nem egy már kialakult, átlátható tényállás felülvizsgálatára kerül sor, hanem sok esetben annak utólagos feltárására.

További sajátosság, hogy a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitákban a munkáltatói döntésekkel szemben igénybe vehető jogorvoslati eszközök rendszere töredezett és többcsatornás. A jogalanyok különböző eljárások keretében élhetnek jogorvoslattal – így különösen panasszal, szolgálati panasszal, illetve a Közszolgálati Döntőbizottság eljárásának kezdeményezésével –, amelyek azonban szintén nem egységes szabályozási szerkezet szerint működnek.

A módosítás célja a közszolgálati jogviták bírósági eljárásának érdemi, gyors és hatékony lezárása, biztosítva a jogbiztonságot és a hatékony jogvédelmet. A javaslat bevezeti a „közszolgálati eljárás” fogalmát, amely egyértelműen elkülöníti a kötelezően lefolytatandó, de a Kp. szerinti „megelőző eljárás” körébe nem tartozó eljárásokat. A bíróság számára lehetővé válik a jogsértő közszolgálati döntések megváltoztatása, illetve a jogviták végleges, érdemi elbírálása, ugyanakkor biztosított, hogy

ne történjen beavatkozás a munkáltató mérlegelési jogkörébe vagy a jogviszony tartalmába, a pénzbeli követelések esetében pedig a jogszabályban rögzített objektív jogkövetkezmények alkalmazhatók. A javaslat továbbá egyértelműsíti a keresetlevél tartalmi és bizonyítási követelményeit, elősegítve a felek együttműködését, a tényállás pontos feltárását és a per kezdeti szakaszában a jogvita kereteinek meghatározását. A perindítási és elévülési szabályok, valamint a marasztalási perekre vonatkozó határidők rendezése révén a jogvita eljárásjogi és anyagi jogi szempontból is átlátható, kiszámítható módon kezelhető, biztosítva a Kp. alapvető célkitűzését: a hatékony, érdemi és teljes körű jogvédelem megvalósítását.

A közhiteles nyilvántartások jogrendszeri felülvizsgálata során megállapításra került, hogy a közhiteles nyilvántartások áttekintése és rendszerezése hiánypótló jellegű volt. A nyilvántartások jogi tények és adatok széles körét fogják át, így a tanúsítás szintjén is egyszerűsítésre, összevonásra kerültek azonos tárgyú közhiteles nyilvántartások. A tapasztalatok szerint a közhitelességi rendelkezések érvényesülése az auditálás nélkül is biztosítható, mivel az kizárólag jogi szabályozásra vonatkozik és nem igényel kiemelt eljárást. Tekintettel arra, hogy az igazságügyért felelős miniszter jogszabály-véleményezés keretében, valamint jogalkotásban betöltött szerepe okán is el tudja ezt a feladatot látni, így felesleges bürokratikus teher a szaktárcáknál az auditálás és tanúsítás fenntartása.

A módosítás a közhitelesség biztosításáért felelős szervet, mint olyat megszüntetné, viszont az igazságügyért felelős miniszter szerepe és feladatköre továbbra is változatlan maradna a közhitelességre vonatkozó tartalmi szabályozás tekintetében.

Részletes indokolás

1. §

A munkaügyi és belső jogorvoslati eljárások alkotmányossági szempontból nem tekinthetőek a tisztességes eljáráshoz való jog kritériumainak megfelelőnek. Ebből következően a Kp. szerinti megelőző eljárásnak sem tekinthetőek. A „megelőző eljárás” jogintézménye a Kp.-ban preklúziós szerepet tölt be, mivel a jogvita főszabály szerint már a közigazgatási szakaszban tény- és jogi szempontból is felépült, így a közigazgatási per elsődlegesen a jogszerűség vizsgálatára irányul, míg a közszolgálati jogvitákban ilyen eljárás hiányában a jogvita eljárásjogilag a bírósági szakaszban alakul ki. Ugyanakkor a munkaügyi, vitarendezési és belső jogorvoslati eljárások és az abban kialakított tény- és joghelyzet teljes félre tétele nem indokolt. Különösen arra tekintettel, hogy ezeket az eljárásokat jogszabály alapján kötelező lefolytatni vagy igénybe venni a közigazgatási per megindítását megelőzően. Ezért a Közszolgálati Döntőbizottsághoz hasonlóan indokolt a közszolgálati jogviták tekintetében egy új fogalom, a „közszolgálati eljárás” bevezetése, amely egyértelműsíti, hogy ezek az eljárások nem minősülnek „megelőző eljárásnak”, de adott esetben, ahol lehetséges felhívható ez az új fogalom a „megelőző eljárás” mellett, akár eltérő tartalommal is.

2. §

A közszolgálati jogviszonnyal összefüggő munkáltatói döntések és intézkedések nem tartoznak a tisztességes eljáráshoz való jog alá, ezért nem várható el a munkáltatótól, hogy a munkáltatói döntéseit vagy intézkedéseit a hatósági határozatokra jellemző részletességű indokolással lássa

el. Az alperes a Kp. 3. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének csak akkor tesz eleget, ha védekezése nem pusztán formális, hanem érdemi tartalommal bír. Ugyanakkor a közigazgatási per sajátosságaira figyelemmel a bíróságot már a perelőkészítés szakaszától terhelő anyagi pervezetési kötelezettség. A felperesi végleges keresetlevél első tárgyaláson történő kialakításának lehetősége csak abban az esetben biztosítható, ha az alperesi munkáltató szerv számára kötelező a per kezdeti szakaszában érdemben megjelölni a támadott döntés vagy intézkedés ténybeli és jogszabályi alapjait, továbbá maradéktalanul csatolni az ezek alátámasztására szolgáló, rendelkezésére álló iratokat.

A normaszöveg kiegészítésének a célja ezért az, hogy a hatósági ügyekben irányadó iratmegküldési kötelezettséghez hasonlóan előírja az alperesi munkáltató számára a keresettel támadott, illetve az eljárásban érintett, közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntés vagy intézkedés ténybeli alapjául szolgáló okirati és egyéb bizonyítékok védirathoz történő csatolását. Ezzel összhangban az új szabályozás egyúttal azt is kötelezővé teszi, hogy az alperes a védiratában az alaki védekezésen túlmenően teljeskörűen előadja a meghozott döntés vagy intézkedés indokait, megjelölje annak jogalapját, az alapul vett tényeket és körülményeket, valamint csatolja mindazon bizonyítékokat, amelyek eldöntése és intézkedése jogszerűségét alátámasztják, és amelyek a rendelkezésére állnak.

3. §

A bevezetni kívánt meghallgatás jogintézménye a perkoncentrációt és a hatékony jogvédelmet szolgáló eljárásjogi eszköz, amely valamennyi közigazgatási peres eljárásban biztosítja a bíróság számára a meghallgatás tartásának lehetőségét. Fontos ugyanis, hogy már az első tárgyalás előtt egyértelműsítésre kerüljön a per tárgya és annak keretei, mivel ez biztosítja a felek számára a hatékony jogérvényesítést, megkönnyíti továbbá a bizonyítási és pervezetési feladatokat, illetve elősegíti a gyors, átlátható, érdemi döntéshozatalt. Ennek fényében a rendelkezés a bíróság számára lehetőséget teremt arra, hogy a per korai szakaszában meghallgatást tartson a jogvita kereteinek pontosítása, a kereseti kérelem egyértelmű behatárolása, valamint az egyezség elősegítése érdekében. A jogvita tárgyának és terjedelmének tisztázása ugyanis előfeltétele a per hatékony és koncentrált elbírálásának, különösen azon ügyekben, ahol a felek előadásai vagy jogi álláspontjai eltérő értelmezésekre adhatnak alapot. A meghallgatás lehetősége hozzájárul ahhoz, hogy a bíróság már az eljárás kezdetén feltárja a jogvita lényegi kérdéseit, elhatárolja az érdemi és nem vitatott elemeket, és szükség esetén iránymutatást adjon a felek számára a kereseti kérelem pontosításához vagy megkísérelje kibékíteni a feleket. Ezen megoldás által csökkenthető az eljárás elhúzódásának kockázata, valamint elkerülhető a későbbi eljárási cselekmények szükségtelen megismétlése is.

4. §

A jelenleg hatályos közigazgatási perrendtartás alapján nincs akadálya annak, hogy a közszolgálati perekben az első tárgyalás egyeztetéssel kezdődjön. Ugyanis az egyezségkötés az eljárás bármely szakaszában megkísérelhető, amely a felek hatékony jogvédelmét szolgálja. A felek álláspontjainak feltárása és a jogvita egészének megtárgyalása, valamint az esetleges egyezségi ajánlatok megvitatása kötetlenebb formában, még mielőtt a felek nyilatkozataikat megteszik, elősegítheti az esetleges megegyezést és a per hatékony, mielőbbi lezárását.

5. §

A közigazgatási perrendtartás a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályait általános jelleggel határozza meg, előírva, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve. A közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogviták esetében ugyanakkor a bíróság elé kerülő döntések és intézkedések nem a klasszikus közigazgatási hatósági eljárás eredményeként születnek, hanem közszolgálati eljáráshoz kapcsolódnak. Ennek okán bizonytalanság merülhet fel abban a tekintetben, hogy a bíróság milyen előzményi tényálláshoz viszonyítva köteles az értékelést elvégezni. A normaszöveg pontosítása ezért azt a célt szolgálja, hogy a bizonyítékok értékelésének szabályai a közszolgálati jogvitákban is egyértelműen alkalmazhatóak lehessenek. Ennek keretében a közszolgálati eljárásban feltárt tényállás is a bírósági bizonyítás egyik viszonyítási alapját képezi. Ez egyértelművé teszi azt is, hogy a bíróság a bizonyítékokat mindig a releváns előzetes eljárásban megállapított tényekkel együtt, teljeskörűen értékeli, így garantálva a jogbiztonságot és a perbeli igazságosságot.

A közigazgatási perrendtartás alapvető logikájával szemben a tényállás-tisztázás elsődleges terepe a közszolgálati jogviták esetén a bírósági szakasz. Ugyanakkor a közszolgálati eljárásoknak a lefolytatása jogszabály alapján kötelező, de az ágazati szabályozások tartalmaznak bizonyos fokú tényállás-tisztázási, indokolási és nyilatkozat-tételei rendelkezéseket. Továbbá, a feleket a közszolgálati jogviszony keretében együttműködési kötelezettség terheli, a jogszabályi kötelezettségekkel ellentétes, ha a közszolgálati eljárásokban a felek rosszhiszeműen tartanak vissza tényeket, körülményeket. Emiatt indokolt, hogy a közszolgálati eljárásban nem hivatkozott tények csak akkor legyenek figyelembe vehetőek a perben, ha annak előadása akadályba ütközött a közszolgálati eljárás során.

6. §

A közszolgálati jogvitákban a közigazgatási cselekmény bírósági megsemmisítése és az eljárás megismétlése sok esetben nem szolgálja a jogvita időben hatékony lezárását, hanem annak indokolatlan elhúzódásához vezet. Különösen problémát okoz ez az egymásra épülő kereseti kérelmek, illetve keresethalmazatok esetében, amikor a bíróság a perelőfeltételt megsemmisíti, és ezáltal a sorban hátrébb álló kereseti kérelmek érdemi elbírálása ellehetetlenül. E körben a jogsértés következményei jellemzően egyértelműen levonhatók, és a jogszerű állapot bírósági döntéssel közvetlenül helyreállítható. Mindezek alapján indokolt és célszerű a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perekben a bíróság döntési jogkörének szélesítése a megváltoztatási jogkör alkalmazásával. A megváltoztatási jogkör ilyen irányú kiterjesztése elősegíti a közszolgálati jogviták végleges, érdemi és időszerű eldöntését, összhangban az eljárás gazdaságosságának és a hatékony jogvédelem követelményével.

Szükséges ugyanakkor biztosítani, hogy a bíróság a közszolgálati jogviszony természetével ne hozhasson ellentétes döntést, ne avatkozhasson bele a jogviszony tartalmába oly módon, ami már túlmutat a jogvédelem keretein. Erre tekintettel rögzítésre kerül, hogy a megváltoztatási jogkör kizárólag a kártérítés, a sérelemdíj és a jogszabályban tételesen meghatározott elemekre nézve gyakorolható. A munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó döntést a bíróság nem hozhat.

Ehelyett a pénzbeli döntés elemek esetében, a jogszabály által objektíven meghatározott jogkövetkezményeket alkalmazhatja, ugyanis a végkielégítés mértéke például nem a munkáltató mérlegelésén múlik, ahogyan a bekövetkezett kár mértéke is ténykérdés.

7. §

A felek érdeke, hogy a közszolgálati jogvita a bíróság előtt érdemben lezárulhasson. Ha a pert megelőzően volt közszolgálati eljárás, akkor is érdemben dönti el a bíróság a jogvitát, mivel a közszolgálati jogviszonnyal összefüggő jogvitában dönt, nem a közszolgálati eljárás jogszerűségi felülvizsgálatát folytatja le. Erre tekintettel rögzítésre kerül, hogy a bíróság a közszolgálati eljárás ismételt lefolytatását nem rendelheti el.

A bíróság – az érdemi döntés mellett – a 89. § (3) bekezdése alapján a közigazgatási szervet további kötelezettségek teljesítésére is kötelezheti, ezzel elősegítve a jogvédelem hézagmentességét és az ítélet tényleges és teljes körű végrehajtását.

8. §

A közigazgatási perrendtartás 30 napos keresetindítási határideje csak a klasszikus közigazgatási cselekmények megtámadására vonatkozik, nem a marasztalási perekben érvényesíthető polgári jellegű igényekre. Mivel marasztalási perre csak akkor kerülhet sor, ha nincs közigazgatási cselekmény, ezért fogalmilag is kizárt az, hogy alkalmazható legyen a Kp. 39. § (1) bekezdése szerinti keresetindítási határidő. A marasztalási perben érvényesíthető igények emellett anyagi jogi természetük miatt hosszabb elévülési időt és rugalmasabb eljárási kereteket igényelnek. Jelen szabályozás célja tehát az, hogy a kereseteket az anyagi jogi előírásokból következő határidőn belül lehessen benyújtani, ezáltal egyértelműen kizárva a Kp. 30 napos keresetindítási határidejét, ha ágazati jogszabály külön perindítási határidőt nem állapít meg.

9. §

A rendelkezés a törvény időbeli hatályára vonatkozó átmeneti szabályt állapít meg, amely szerint a törvény módosuló rendelkezéseit a módosítás hatálybalépését követően benyújtott keresetlevelek alapján indult eljárásokban kell alkalmazni.

10. §

A módosítás beiktatja a közszolgálati eljárás terminológiát azon rendelkezések esetében, ahol az értelmezhető vagy összefér a megelező eljáráshoz kapcsolódó szabályozással.

A Kp. eredeti szabályozási megoldása a munkáltató szervre és általa a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatban hozott döntésekre és intézkedésekre is kiterjeszti a közigazgatási szervre, valamint közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályait. Ugyanakkor a közszolgálati eljárások alkotmányossági szempontból nem tekinthetőek a tisztességes eljáráshoz való jog kritériumainak megfelelőnek. Ebből következően a Kp. szerinti megelőző eljárásnak sem tekinthetőek. A Kp. 5. § (4) bekezdésének kiegészítése ezért egyértelművé teszi, hogy a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitáknak a közigazgatási per keretében történő elbírálása során sem a Közszolgálati Döntőbizottság eljárása, sem a közszolgálati eljárás nem tekinthető megelőző eljárásnak.

A Kp. 16. § (3) bekezdésének szabályozása szerint a perben személyesen vagy meghatalmazott útján az járhat el, aki a polgári perrendtartás szabályai alapján perbeli cselekvőképességgel rendelkezik, vagy aki a megelőző eljárásban személyesen eljárhatott. E rendelkezés kiegészítése szükséges, hogy közszolgálati jogviták esetén a perben való személyes eljárás lehetősége igazodjon a közszolgálati eljáráshoz.

A Kp. 29. § (2) bekezdésének kiegészítése célja, hogy az elektronikus úton történő személyazonosítás szabályai a közszolgálati jogvitákban is megfelelően alkalmazhatóak legyenek.

A közigazgatási perrendtartás a per megindításához szükséges keresetlevél tartalmi elemeit általános jelleggel határozza meg, előírva, hogy a felperesnek elő kell adnia a közigazgatási cselekmény jogsértő voltát, valamint az annak alapjául szolgáló tényeket és azok bizonyítékait. A közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogviták sajátossága ugyanakkor az, hogy a bíróság elé kerülő döntések és intézkedések nem klasszikus hatósági eljárás eredményeként születnek, hanem a közszolgálati eljáráshoz kapcsolódnak. A Kp. 37. § (1) bekezdés g) pontjának pontosítása ezért azt a célt szolgálja, hogy a keresetlevél tartalmi követelményei a közszolgálati eljárásokkal kapcsolatos jogvitákban is egyértelműen alkalmazhatóak legyenek. Ennek keretében a felperesnek kötelezettsége van arra, hogy a közszolgálati eljárás jogsértő jellegét is előadja keresetlevelében, megjelölve az annak alapjául szolgáló tényeket és az azokat alátámasztó bizonyítékokat. A pontosítás elősegíti a jogviták érdemi elbírálását, valamit hozzájárul ahhoz, hogy a bíróság már a per kezdeti szakaszában átlátható képet kapjon a vitatott közszolgálati döntés vagy intézkedés jogsértő voltára vonatkozó felperesi állításokról.

Szükséges rögzíteni a Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontjában, hogy a közszolgálati eljárás kimerítése kötelező a perindítást megelőzően.

A Kp. 78. § (2) bekezdésének a pontosítása ezért azt a célt szolgálja, hogy a bizonyítékok értékelésének szabályai a közszolgálati jogvitákban is egyértelműen alkalmazhatóak lehessenek. Ennek keretében a közszolgálati eljárásban feltárt tényállás is a bírósági bizonyítás egyik viszonyítási alapját képezi. Ez egyértelművé teszi azt is, hogy a bíróság a bizonyítékokat mindig a releváns előzetes eljárásban megállapított tényekkel együtt, teljeskörűen értékeli.

A Kp. 134. § (4) bekezdése a közigazgatási szerv által indított marasztalási per keresetindítás határidejét egyértelműen meghatározza azon esetekben, amikor az igény bírósági érvényesítését megelőzően jogszabály kötelező előzetes eljárás lefolytatását írja elő. Azonban nem ad kifejezett eligazítást a közszolgálati jogviszonyhoz kapcsolódóan, a közszolgálati eljárások vonatkozásában. A módosítás a közszolgálati eljárás fogalmát vezeti át e rendelkezés tekintetében.

11. §

A rendelkezés hatályon kívül helyezése a Kp. 131. § (1) bekezdésének módosításához kapcsolódik. A marasztalási perek alapjául szolgáló igények anyagi jogi jellegűek, amelyek főszabályként az elévülési határidőn belül érvényesíthetőek bírósági úton. Ha ezen érvényesítéshez valamilyen peren kívüli eljárás nem kapcsolódik, akkor a perindítást a 134. § (4) bekezdése rendezi. Ennek hiányában viszont szükségtelen a perindítási határidő, mert elmulasztása az elévülési időn belül megszünteti az igény érvényesítését olyan esetekben, amikor az igény kizárólag bírósági úton érvényesíthető.

12. §, 18. §

A közhiteles nyilvántartások tapasztalatai azt mutatták a jogszabályalkotás során, hogy a közhitelességről és a közhiteles nyilvántartások egységes vezetéséről szóló 2024. évi LXXXII. törvény (a továbbiakban: Közhiteles tv.) rendelkezéseinek érvényesülése auditálás nélkül is biztosítható. Az igazságügyért felelős miniszter kiemelt szerepe továbbra is megmarad mint a közhitelesség jogszabályi őre, viszont ezt a feladatkörét a jogszabály-véleményezési tevékenységébe integráltan is eltudja látni, külön erre irányuló eljárás nélkül, ami egyszerűsíti a hatályos szabályozás alapján auditálásra jogosultak helyzetét.

13-14. §

A módosítás pontosítja azt a jogalkotó számára irányadó mércét, amely alapján megítélhető, hogy valamely adat közhitelességgel történő felruházása indokolt-e. Közhitelesség olyan adathoz kapcsolható, amelynek nyilvántartása önálló jogi jelentőséggel bír. Ennek egyik esete, ha a közhiteles adat mögött álló jog, kötelezettség, tény vagy állapot jogi léte vagy joghatása a közhiteles nyilvántartás vezetéséhez kapcsolódik. A közhitelesség fenntartását indokolhatja továbbá az is, ha a nyilvántartás adattartalmát más személy vagy szerv közvetlenül, a nyilvántartást vezető szerv külön, egyedi igazolása nélkül használhatja fel. Ilyen közvetlen felhasználásnak minősül különösen az automatikus vagy közvetlen adatátvétel, a nyilvántartásból történő közvetlen lekérdezés vagy betekintés, továbbá az adat nyilvánosságának biztosítása. E körben az igazolás alatt azt kell érteni, hogy a szerv csak egyedi megkeresés alapján szolgáltat adatot a nyilvántartásból, amely adatszolgáltatás közokirati jellege és bizonyító ereje pótolja a közhiteles nyilvántartási vezetés szükségességét. A szabály célja annak biztosítása, hogy közhitelesség csak olyan adathoz kapcsolódjon, amelynek a jogrendszerben tényleges, a nyilvántartás vezetéséhez vagy adattartalmának közvetlen felhasználásához kötődő funkciója van.

A módosítás összefügg a közhiteles nyilvántartások külön auditálási és tanúsítási rendszerének megszüntetésével is. A jogrendszeri felülvizsgálat tapasztalatai alapján a közhitelességi követelmények vizsgálata kizárólag a nyilvántartások jogi szabályozásának értékelésére irányult, és olyan szempontokon alapult, amelyek az igazságügyért felelős miniszternek a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény alapján fennálló jogalkotási kontrollja keretében is érvényesíthetők. Erre tekintettel a közhitelessé nyilvánítás szükségességének vizsgálata a továbbiakban nem külön auditálási és tanúsítási eljárásban, hanem a rendes jogalkotási és jogszabály-véleményezési folyamat részeként biztosítható. A módosított rendelkezés ehhez egyértelmű, közvetlenül alkalmazható jogalkotói mércét állapít meg.

15-17. §

A felhatalmazó rendelkezések hatályon kívül helyezése és az átmeneti rendelkezések módosítása szükséges a közhitelesség biztosításáért felelős szerv feladatairól és eljárásáról szóló 407/2024. (XII. 20.) Korm. rendelet hatályon kívül helyezésére tekintettel.

19. §

A módosítási javaslat hatályba léptető rendelkezését tartalmazza.